

Tribuna

Els Jocs són la nostra oportunitat

**GUSTAU
ALEGRET**
PERIODISTA.
CORRESPONSAL ALS
ESTATS UNITS
@gustaualegret

Els tarragonins vàrem ser testimonis de com va canviar la capital catalana des de 1986 -any de la designació olímpica-, fins la celebració del Jocs del 1992. En aquells sis anys, la taxa d'atur de Barcelona va passar del 18,4% al 9,6%, mentre a tot l'Estat la taxa només va caure del 20,9% al 15,5% (recorden quines són avui les xifres d'atur?).

També des del punt de vista turístic i de negocis Barcelona va fer un gran pas endavant. Entre 1981 i 1991, la capital catalana va passar de rebre 700.000 turistes cada any a 1,7 milions, xifra que l'any següent als Jocs superava els 2,5 milions, i des d'aleshores ha anat en augment fins l'any passat quan, malgrat la crisi econòmica internacional, la ciutat va rebre la xifra record de 7,13 milions de turistes.

Des del punt de vista dels negocis, Barcelona també va jugar amb encert les seves cartes, transformant una ciutat en decadència, en una metròpoli atractiva, còmoda per viure-hi i instal·lar-hi un negoci. La capital catalana és avui la sisena millor ciutat europea per establir un negoci, per darrere de Londres, París, Frankfurt, Amsterdam i Berlín, segons el darrer rànquing anual de la consultora Cushman & Wakefield publicat ara fa un mes.

Què va fer bé Barcelona des del primer minut? El Comitè organitzador va encertar en veure els Jocs com un revulsiu per transformar la ciutat. Més enllà de les diferències polítiques o personals dels dirigents d'aleshores, la societat civil liderada per les seves institucions -fossin del color que fossin- van acordar un projecte estratègic i van fer dels Jocs una excusa per millorar la ciutat pensant en els seus ciutadans tot obrint-la al món. Encara recordo la il·lusió col·lectiva d'aquells anys; no hi havia espai pel pessimisme. Sí, és cert que després va venir la crisi del 93, però ens en

A l final d'un procés electoral marcat per un fantàstic joc net, la ciutat de Tarragona va guanyar per un estret marge [de vots] al seu rival, Alexandria». Amb aquesta breu referència perduda al mig del text del darrer comunicat del Comitè Internacional dels Jocs Mediterranis (CIJM), l'organisme olímpic anunciava el passat mes d'octubre que Tarragona seria la seu dels XVIII Jocs regionals el 2017. Va ser una gran notícia per la ciutat i per Catalunya. Una oportunitat que hem de saber aprofitar.

He parlat darrerament amb tarragonins sobre la decisió del CIJM i sorprenentment he percebut pessimisme. «Més deute per a la ciutat», «i qui ho pagarà tot això?», «després dels Jocs se'ns ha acabat la pau», han estat algunes dels comentaris que he rebut de ciutadans que veuen aquest esdeveniment esportiu més com un problema que no pas com una gran oportunitat per Tarragona.

Sen'ha parlat molt de l'impacte que uns Jocs Olímpics tenen en la ciutat que els acull. Amb motiu de les olimpíades d'aquest estiu a Londres, l'Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmics (OCDE) ha publicat un interessant estudi on analitza els beneficis que generen esdeveniments globals en les ciutats que els organitzen. L'informe explica l'efecte olímpic en més d'una desena de ciutats del món, entre elles Barcelona.

*L'oportunitat que ens
brinden els Jocs l'hem de
saber aprofitar en benefici
de tots per sortir de la crisi*

vàrem sortir i avui encara gaudim de l'èxit.

Ara -em diran alguns-, les circumstàncies són diferents. Estem patint la pitjor crisi econòmica que es recorda, les administracions estan endeudades i l'economia no es reactiva. No nego que no hi hagi motius per estar preocupats, però l'oportunitat que ens brinden els Jocs Mediterranis l'hem de saber aprofitar en benefici de tots per sortir abans de la crisi.

Ens cal fomentar la il·lusió col·lectiva; ens cal creure'ns que, com al 92, som capaços d'organitzar els millors Jocs Mediterranis que mai ningú hagi vist; ens cal superar el pessimisme i no deixar que

protagonismes polítics i personals (temporacions n'hi hauran! no en tinguis dubtes) minvin l'èxit que podem aconseguir.

Tarragona té tot el potencial que cal: és una ciutat amb trossos històrics que el mateix The New York Times va dir fa poc que són una perla per descobrir, som una destinació turística reconeguda, tenim una oferta cultural i gastronomia de qualitat, bones infraestructures, una nostra societat civil forta, i unes administracions compromeses i alineades amb aquest objectiu comú. Què més ens cal per creure-nos-ho? No deixem que ens derroti el pessimisme que mai ha format part del vertader esperit olímpic.

LÍNEA ABIERTA

Siria poliédrica y compleja

ENRIQUE VÁZQUEZ
Analista internacional

Empezada a mediados de marzo la revuelta social en Siria llega ahora a los ocho meses y unos 3.500 muertos, pero se ha acelerado fuertemente en los 19 días que llevamos de noviembre y en este breve tiempo ha sufrido un cambio cualitativo que la hace distinta, la vuelve mucho más inquietante, histórica y compleja, como era de prever, la alja del justificado, pero superficial, dibujo según el cual un régimen opresor reprimió por la fuerza a una oposición inermes y unánime.

El lector no debe preocuparse en términos morales por lo que acaba de leer: en efecto, el régimen sirio, el de la familia Assad y sus asociados, que son varios con intereses diversos y un pasado propio, administra una dictadura nacida hace 41 años de un golpe de estado a cargo del general Assad, padre del presidente actual, y perpetuado por la represión y el discurso nacionalista. Desde un punto de vista democrático y moral solo merece una fuerte reprobación, pero esa actitud generosa es reduccionista: el sistema sirio es un volcán extinguido a medias por la mezcla de violencia institucional, convergencia de intereses y cierta protección internacional (de Moscú, antes como ahora). Pero tiene defensores, ex-

presa el éxito de una comunidad minoritaria (los alauíes, mejor llamados nussayries, chiíes heterodoxos) frente a la mayoría sunní y preside una alianza de hecho con los cristianos de varias iglesias, principalmente ortodoxos y católicos (maronitas), con dos patriarcados de peso ancestral protegidos por el poder, y agrupaciones menores.

El mencionado cambio cualitativo se expresa hoy en dos hechos: a) la nueva actitud turca, muy pro-opositiva, activa hasta albergar en su suelo y bajo protección oficial a los principales sujetos de la oposición (Consejo Nacional Sirio y Ejército Sirio Libre); b) la aparición en escena de los Hermanos Musulmanes con una conferencia de prensa en Estambul el jueves a cargo de sus dos líderes, Mohamed Ryad Shakfa y Faruq Tayfur. Hace varios meses que la rebelión es islamista en Hama y Homs, dos baluartes de la Her-

mandad, y ahora los Hermanos, crecidos por el precedente libio, exhortan a la aviación turca a que establezca la añorada 'zona de exclusión aérea'. Se supone que el Gobierno turco no hará tal cosa, pero deja hacer mientras ve en ruinas el lema de su nueva política exterior: 'cero problemas con los vecinos'. Y anoten otro hecho: el silencio israelí.

En Israel recuerdan estos días que, en medio de la retórica antisionista siria, la frontera tranquila por excelencia, y eso durante unos 35 años, es la del Golán sirio. Misterios de Damasco esbozados en la gira del Patriarca ortodoxo, Su Beatitude Ignacio IV Hazim, por varios Estados occidentales, Francia en primer lugar, no hace mucho para explicar al más alto nivel que lo de Siria debe ser cuidadosamente sopesado porque es mucho más complicado de lo que parece. Tiempo al tiempo.